Benedek Szabolcs

Vézna, alacsony ember

PRÓZA - LXII. évfolyam, 3. szám, 2018. január 19.

Éjszaka megszólal a kaputelefon. Mások föltehetően inkább késő estét mondanának, mert amikor álomból fölriadva legelőször is az ágy melletti óra vöröslő számjegyeire nézek, hirtelen fölvert tudattal konstatálom, hogy még nincsen éjfél – de mindegy, én korán fekszem, nekem ez már éjszaka, és ilyenkor csöngetésre ébredni nem jót jelent. Máskor se jó persze, ha kéretlenül fölverik az embert, ám a kései hívások többnyire bajról tudósítanak: valaki megbetegedett, valaki balesetezett, valami történt. A csengő visítása százas szögként nyomakodik a fejembe, mégis beletelik néhány nyögvenyelős másodpercbe, mire konstatálom, hogy a hang honnét ered. Azt a tényt, hogy pillanatnyi vélekedésemmel szemben nem a mobiltelefon szólalt meg, tulajdonképpen biztatónak is mondhatnám – ezek szerint nem a gyerekekkel történt baj, nem a volt feleségem akar valamit számon kérni, és talán a szüleim is nyugodtan alszanak. Akkor viszont ki a fene az?